

Scherzando...

REVISTA MESAL DE MÚSICA, LITERATURA I ART

::: Direcció i Administració :::
: Plaça del Vi, 11, pral. : Girona :

::: : Preus de Sotscripció ::: : :
2 ptes. anyals : Nombre solt, 20 cts.

Dels articles firmats únicament en responen llurs autors.-No's retornen els originals.

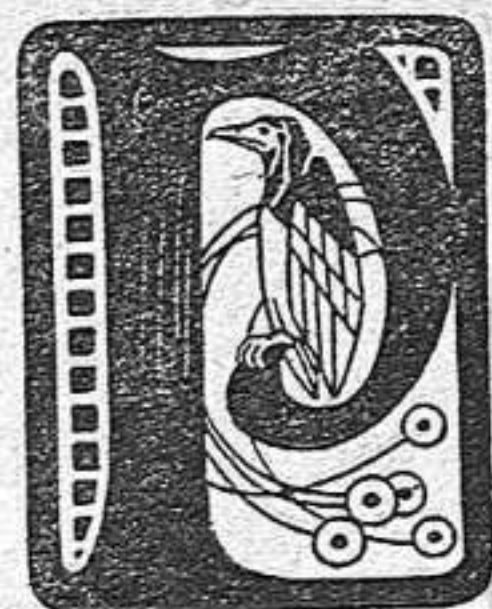

SECCIÓ MUSICAL

El cant popular religiós

Conferència per D. Lluís Millet

ELS envols de Nadal quedarem agradosament sorpresos perquè forem objecte d'honrosa distinció per l'ofrena que'ns feu el mestre Millet, del preuat volum que conté sa famosa «Conferència sobre'l cant popular religiós», que pronuncià en el Congrés de Música Sagrada, tingut a Barcelona en novembre de 1912.

El que aquestes ratlles escriu, que tingué la sort d'escoltar sa lectura i sentir el cant de sos exemples en la sessió pública que's donà en el Palau de la Música Catalana, havia procurat amatentment fer relligar la traducció castellana, que's repartí en follet ben llegidor entre'ls assistents a l'acte, per a que no's trobés en falta entre els llibres de sa biblioteca musical.

Mes..., una traducció no té pas «la fesomia de nostres avis, l'accent de nostres mares, el posat de nostres montanyes, la puresa de nostre cel, la sanitat de nostra

mar, l'olor del nostre pa moreno, ni la fortalesa del vi del Priorat», com té nostra música popular religiosa. Tot això podem de nou assaborir-ho amb la presentalla que ens fa el mestre Millet d'aquest preuat volum, acuradament imprés, fidel transcripció de l'original llegit i dels cants executats en el dia que's donà la famosa conferència.

Altra circumstancia ens fa més valiosa aquesta ofrena; i'es, l'autògrafa i coral dedicatòria, espontania com la fluidesa del cant popular, del que s'ocupa'l llibre, i que ens endreça l'autor, tant a SCHERZANDO... com al que aquestes ratlles escriu, en l'exemplar que a quiscú en feu donació.

Ambdós li remerciem, a qui més, tanta dignació. Mereix nostre remerciament tan l'explendidesa del mestre que aixís honora a humils obres del camp musical, com mereix nostra més coral felicitació per lo molt bé que va tractat en el llibre, del que havem esment, un assumpte senzill, sublimat, des de la data de la conferència, a esser tingut amb tota consideració per músics de valua i ser objecte d'estudi i preocupació en tot Congrés posterior al de Barcelona. La prova la tenim ja en el XI Congrés musical italià en quin el mestre Casimiri pre-

sentà una conferència amb exemples, al estil del de Barcelona i en la *Revista Montserratina* que cada any dedica algun ben trobat article, degut a la ploma de l'atitllat P. Suñol, a l'estudi del cant popular religiós i ses troballes en el Monastir de la Moreneta.

Què'n direm del volum que conté la conferència amb la mateixa parla que's concebí i se donà en el Congrés; i tots els cants que s'executaren en ella?

Se'n pot dir tot lo que de la tal conferència se n'ha dit, i molt més.

Per mon compte sols faré avinent que, al arribar a mes mans, me la vaig rellegir, gaire bé, tota d'un glop i passà tota ella tan flonjament i suaument que se'm renovaren el goig i fruició que experimentí en el Congrés al sentir-la;

Fins he trobat dispensables certs esbojarraments d'acords, successions de quintes, sèptimes sense cap preparació, qualque cabriola melòdica, etc., que matisa l'acompanyament del *Lætabundus* perquè veig que mossèn Romeu no'l tracta aquí amb la severitat d'un cant gregorià sinó amb l'amplitud d'harmonització que's permet en el cant popular en quin sentit s'estudià'l *Lætabundus* del Nadal.

Aquesta conferència es obra d'un apòstol. D'un apòstol del cant religiós, i, amb tot, veiem que'l mestre Millet es un seglar, un seglar fervorós de la música d'iglesia i de la música del poble.

Jo voldria que aquest exemple d'apostolat fos una crida que despertés l'endormiment i sopitesa de tants que, tenint carrera musical dins de l'iglesia, mireu impassibles com ens han de venir a despertar-nos els apòstols de levita, com els anomena el bon *Saj* als seglars fervorosos, que tan bons serveis fan a l'Iglesia, com fa Millet amb la música i altres amb el cultiu de les ciències i arts sagrades.

Qui no diria, a l'acabar de llegir aquesta conferència, lo que digué'l Dr. Collell de Vic a l'acabar de sentir-la al senyor Millet

en el Congrés? «Senyor Lluís: demà li donarem tonsura i menors.»

Conec algun mestre de música o aficionat que quedà tant corprès de la lectura, que li senti al senyor Millet, d'aquesta conferència, que's donà de ple a cercar cants i tonades populars de tota mena: *Nadals, Divinos, Goigs, Corrandes, Caramelles*, etc., etc., que en poc temps ne feu col·lecció de alguns centenars i va augmentant cada dia més son repertori.

A mi més de quatre voltes m'ha suggerit el record de la tal conferència, tema per a llargs articles, que sobre'l cant popular m'havia emprés publicar (i que encara revallen per dins de la mollera) i sobre la necessitat d'establir prontament una creuada per a la recol·lecció dels cants populars religiosos i no religiosos, que's perden amb l'última bocanada dels vellets i velletes que baixen al sepulcre.

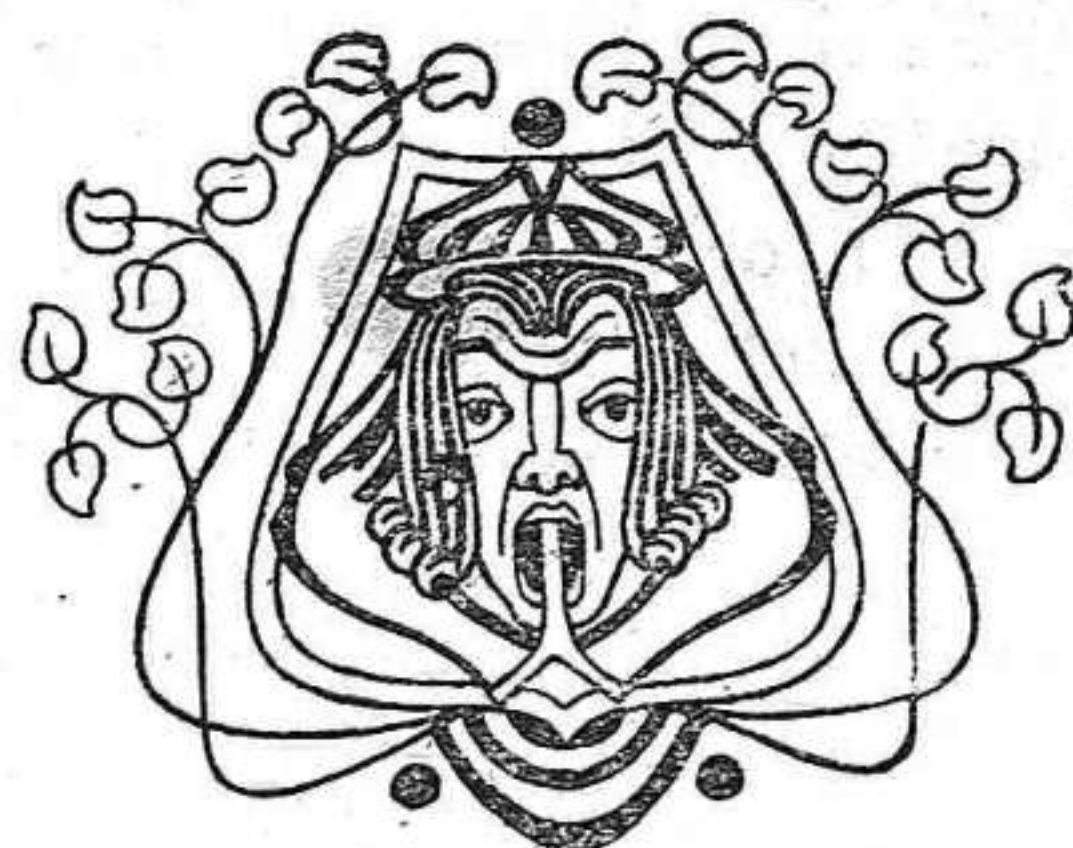
El jovent no'ls sap ja'ls cants populars genuïns: els ha substituït per carrincloneríes de cine i baix-teatre ò teatre d'arrabal.

Aquestá crida que voldria fer a tots mos llegidors músics, la prenguin, des d'aquest moment, com feta per quiscú que hi tingui interès en secundar mon plan i serà com el picament de mans que's mereix el follet d'en Millet.

L'apòstol vol fruits de son apostolat.

Oferim-els-hi junt amb nostres aplaudiments.

MIQUEL RUÉ, PVRE.

Chorals de Bach

A mossèn Gabriel Garcia

Diví silenci! Ja a la volta immensa
la nit comença.
Preguem; ja ve la nit; i per la molça
— que brilla en cada brí —, son ombra es dolça.

Casta regina, clara nit serena!
A Déu em mena
ton bell camí d'estels; — Ell es l'aurora
sens ombra, sense vels... — I el cor l'adora.

* * *

S'apaga'l jorn en un ponent de porpra;
el jorn morent s'emmena dins la sombra
goigs i dolors.
Què importa çò que fou trist o joiós?
Per sempre més s'es fos!

Oh dolç Senyor! Vers tu mon pas camina;

mercès a tu ma ruta s'il·lumina
d'un suau raig d'or;
la joia divinal, — la pau del cel, hi brillen
dins sa dolçor.

* * *

Senyor, en mos darrers instants,
que'ls blancs estols dels àngels sants
pugin al cel mon ànima!

Mos ulls, d'un sòn tot amorós
s'iran cloguent, omplerts per Vos
d'atzur, de llum, de flama...

I après, al jorn darrer del món,
quan s'alci'l cos del sòn profon,
dau-me la vida eterna
que'l sol d'amor governa!
Del vostre fill tingueu pietat,
oh Déu d'amor i de bondat.

(Traduccions adaptades a la música).

V. PIERA, PVRE.

Concert Benages d'Arís

la serie de concerts organitzats per la culta i seriosa entitat *Athenea*, hem d'afegir-hi el donat am notable èxit per la distingida concertista de piano

na Dolors Benages d'Arís. El programa se componia d'obres dels més distints estils des de les més difícils en mecanisme a les que exigien una dicció que posava a prova'l temperament de l'executanta. La senyora Benages ens convencé en les obres de mecanisme, observant en elles una execució flexible i netedat extraordinària, domini absolut de l'instrument i resistència no gens comú entre artistes del seu sexe. No hi hà pas dificultats per grosses que siguin que no venci am naturalitat i clar està que l'ovació que escoltà l'excel·lenta artista, fou sobradament merescuda.

Am la mateixa sinceritat que posem de

relleu aquestes dots envejables, hem d'observar que en les obres de dicció hi veurem una falta de personalitat que l'atribuïm, més que res, a no estar en contacte constant am l'art i els grans mestres que l'interpreten; no dubtem pas que si la senyora Benages s'entregués per complert a la carrera pianística, donant concerts i escoltant als virtuoses del piano, arribaria a assolir lo que avui li manca, doncs li regoneixem talent i condicions per a arribar a la perfecta interpretació dels grans mestres.

El recital que donà el dia 20 de desembre l'esmenta pianista, fou el següent:

I part. — *Gran Freludi i Fuga*, Boch Liszt; *Les Abelles*, Dubois; *El Port* (d'Iberia) i *Triana*, Albènic, i *Estudi en forma de vals*, Saint-Saëns.

II part. — *Sonata* (apassionata), Beethoven: Assai allegro, Andante con moto i Allegro, ma, non troppo, sense interrupció.

III part. — *Pastoral i Capritxo*, Scarlatti-Taussig; *Berceuse*, Chopin; *Dança dels Elfes*, Sapellnikoff, i *Rapsodia n.º XII*, Liszt.

SOBREQUÉS

Festa de la Música

Catalana

ANY IV

Cartell del Concurs de 1914

I Premi de 500 pessetes, que s'adjudicarà a la millor i més important composició per a chor mixte. Lletra a lliure elecció.

II Premi de 250 pessetes, que s'adjudicarà a la millor composició per a chor a veus d'home inspirada en lletra d'esperit catalanesc (costums populars, cants patriòtics o qualsevol assumpte que tingui agror de la terra).

III Premi de 250 pessetes, ofert per l'Excm. Sr. Bisbe de Barcelona, Dr. Joan J. Laguarda, a la millor missa d'estil popular-gregorià per a chor a l'unissó, amb acompanyament d'armonium o orgue, propia per esser cantada pel poble en els oficis dominicals.

IV Premi de 1,000 pessetes, ofert per l'excelentíssim Sr. D. Eusebi Bertrand i Serra, president de l'Orquestra Simfònica de Barcelona, a la millor obra per a gran orquestra (simfonia, suite o poema simfònic).

V Premi de 250 pessetes, ofert per l'Ateneu Barcelonès al millor quartet de corda compost al menys de tres temps.

VI Premi de 100 pessetes en obres de literatura catalana, ofert per la Lliga Regionalista a la millor col·lecció de melodies originals per a cant i piano.

VII Premi de 150 pessetes, ofert per l'Acadèmia de la Joventut Catòlica a la millor col·lecció de cançons populars-religioses transcrites directament del poble.

VIII Premi de 50 pessetes, ofert pel Centre Excursionista de Catalunya a la millor col·lecció de cançons populars de beure i de camí.

IX Un objecte decoratiu, ofert per l'Unió Catalanista, consistent en el segell de dita entitat incrustat en or sobre planxa de cer, que s'adjudicarà al millor himne patriòtic per a chor a veus soles (mixtes o iguals), lletra a lliure elecció.

X Un objecte d'art, ofert per l'Associació Musical de Barcelona a la millor sonata per a violí o violoncel i piano, en tres o quatre temps.

XI Premi de 150 pessetes, ofert per l'Associació de Música da Camera a la millor composició per a orquestra de corda, d'extensió i forma lliures.

XII Premi de 250 pessetes, ofert per l'Asso-

ciació de Nostra Senyora de Pompeia a la millor i més selecta col·lecció de cants, en nombre no inferior a deu, a una i a dues veus, amb acompanyament d'orgue amb pedal, dedicats a la Mare de Déu, sobre composicions en llengua llatina, preferentment textos d'antiga tradició cristiana o trets del fons litúrgic.

L'obra aspirant al premi serà examinada amb molta cura referent a la genuïna i depurada accentuació prosòdica del text, la qual bella qualitat es estimada indispensable.

XIII Premi de 500 pessetes, ofert per un agrupament d'amants de la música de la terra a la millor composició de caràcter joïós per a chor mixte. Lletra a lliure elecció.

XIV Premi de la Societat Anònima Casa Dotésio, consistent en les partitures d'orquestra (edició en octau, vulgarment dita de butxaca) de les següents obres de Ricard Wagner: «Els Mestres Cantaires de Nuremberg», «Tristany i Isolda», «Lohengrin» i «Tannhäuser». Aquest premi s'adjudicarà a la millor i més important col·lecció d'obres corals desconegudes avui dia d'autor o autors catalans o residents a Catalunya anteriors al segle XVIII, transcrites en notació moderna i acompanyades, si es possible, d'alguna nota biogràfica. També haurà d'indicar-se'l lloc ont se trobin els originals manuscrits o impresos.

XV Premi de la Societat Anònima Casa Dotésio, consistent en les partitures d'orquestra (edició en octau, vulgarment dita de butxaca) de les següents obres: Joan Brahms, «Quatre Simfonies»; Ricard Strauss, «Sis poemes simfònics» («Don Joan», «Macbeth», «Mort i Transfiguració», «Till Eulenspiegel», «Aixís parlà Zarathustra», «Don Quixot»). Aquest premi s'adjudicarà al millor preludi i fuga per orgue.

XVI Premi ofert per D. Joaquim Pena, consistent en la partitura d'orquestra (edició en octau) de «Parçival», de Ricard Wagner, a la millor obra per a piano, de caràcter catalanesc. No ha d'esser sardana.

XVII Premi de 150 pessetes, ofert per l'Orfeó Català a les dues cançons populars més ben armonitzades per a chor mixte. En cas que cada una de dites cançons sigui de diferent autor, se partirà'l premi.

XVIII Premi de 50 pessetes, ofert per don Ramon Roca i Sans a la millor composició musical, a veus i orgue, sobre la lletra dels «Goigs a llaor de Nostra Senyora de la Candela, Patrona i Regina de la ciutat de Valls», originals de D. Jaume Boloix i Canela i premiats en el

Certàmen de l'Academia Bibliogràfic-Mariana celebrat a Lleida el dia 15 d'octubre de 1911. Serà preferida la composició que, en igualtat de circumstancies, recordi algun motiu de música popular de Valls. S'enviarà la lletra dels «Goigs» de referència als músics compositors que la demanin.

* * *

Les composicions que obtin als temes I, II, IX i XIII han d'esser precisament a veus soles. Els reculls de cançons populars obtant als temes VII i VIII tampoc han de portar acompanyament de cap mena, si no es el d'algun instrument popular am que la cançó acostumi executar-se. La lletra de les composicions (exceptuant, naturalment, els temes II, XII i XIV) haurà d'esser catalana, i, en igualtat de mèrit musical, se preferiran aquelles la lletra de les quals sigui millor.

Essent aquesta la Festa de la Música Catalana, s'enten, naturalment, que sols poden enviar-hi composicions els autors fills de terres de llengua catalana (Catalunya, Balears, València, Rosselló).

Les composicions no hauran d'esser escrites de mà dels mateixos autors, sinó de copista.

Les composicions, que hauran d'esser rigorosament inèdites, s'enviaran a l'Orfeó Català (carrer Alt de Sant Pere, 13) a nom de Francesc Pujol, i cada una d'elles portarà un lema.

Terme d'admissió: fins per tot el dia 30 d'abril de 1914.

* * *

Per a conèixer els autors premiats quan se publiqui el veredict del Jurat, aquest demanarà l'enviu d'uns quants compassos de la composició premiada, acompanyats del nom i la residència del guanyador del premi.

Les obres no premiades se retornaran a llurs autors durant els tres mesos següents a la celebració de la Festa de la Música Catalana, mitjançant la presentació del lema i els sis primers compassos. Les que no's retirin durant dit terme, l'Orfeó es desentén del compromís de guardar-les.

La celebració de la Festa de la Música Catalana s'anunciarà oportunament. En dita festa es proclamaran els noms dels autors premiats, s'entregaran els premis, i l'Orfeó Català executarà al menys les composicions que hauran obtingut el primer i el segon premi, sempre que les circumstancies de temps ho permetin.

L'autor que resulti guanyador del premi al tema I haurà d'elegir Reina de la Festa, la

qual, des de son setial d'honor, farà entrega dels premis restants als respectius guanyadors.

Cas que'l premi al primer tema no sigui adjudicat, elegirà Reina l'autor que obtingui el premi immediat que s'adjudiqui.

L'Orfeó Català tindrà'l dret d'executar, sempre que vulgui, les composicions premiades.

El Jurat serà compost dels mestres següents: Francisco de P. Sánchez Gavagnach.—Joan Manén.—Joan Borrás de Palau.—Lluís Millet.—Francesc Pujol.

Barcelona, novembre de 1913.—Francesc Matheu, President de l'Orfeó Català.—Eduard Vidal, Secretari de l'Orfeó Català.

Certàmen musical-literari

Que se celebrarà a Palamós el 24 de Juny

CARTELL

PREMI ORDINARI:

Flor Natural, premi d'honor i cortesia, serà adjudicada a la millor poesia de tema lliure. L'autor premiat, seguint bella i tradicional consuetut, n'haurà de fer present a la dama de sa elecció, la qual, proclamada Reina de la Festa, entregarà els demés premis als autors llorejats.

PREMIS EXTRAORDINARIS

I Cent pessetes a la millor composició en prosa.

II Cent pessetes a la millor sardana, instrumentada per a cobla i amb reducció per a piano.

III Cent pessetes a la millor composició musical escrita a chor de veus mixtes sense acompanyament.

IV Cent pessetes a la millor col·lecció de cançons amb acompanyament de piano.

CONDICIONS

Totes les composicions han d'esser inèdites i escrites en català.

El Jurat concedirà els premis, accésits i mencions honorífiques que judiqui merescuts, i respectarà el dret d'optar solament a premi amb la condició expressa de que aixís consti clarament en la composició.

Les entitats organitzadores se reserven el dret de publicar les obres premiades en la revista «Marinada».

Els treballs deuran esser remesos al Secre-

tari del Jurat en Miquel Roger i Crosa per tot el dia 10 de Maig vinent, juntament amb plec clos que contingui el nom de l'autor i dugui escrit damunt el títol i lema de la composició.

Jurat literari: Mossèn Jaume Collell, Mestre en Gay Saber, President; Francesc Matheu, Mestre en Gay Saber; Joaquim Ruyra i Oms; Frederic Rahola; Josep Carner, Mestre en Gay Saber; Miquel Vingut i Coris.

Jurat musical: Enric Morera; Josep Sancho Marraco; Juli Garreta.—Secretari general, Miquel Roger i Crosa.

Palamós, 1 de Janer de 1914.—Per la revista «Marinada», Martí Roger.—Per l'«Orfeó Acellada», Pere Boliart.

CORRESPONDENCIA

BESALU.—En un bell article, insertat en les planes d'aquesta Revista en son nombre de Setembre prop passat i degut a la ploma de nostre amic benvolgut, el mestre del cant, gregorià, Dom Maur Sablayrolles (P. B.), se parla de l'«Orfeó de Besalú» i en ell afirma està disposat a seguir cooperant am nosaltres, en la part que a dit cant se refereix; lo que ens ha omplert de satisfacció i ens ha fet més ferm el propòsit de continuar nostra humil obra educadora.

De com se formà nostre Orfeó i quin fi persegueix, es de lo que penso tractar a vola ploma.

Primer sentaré la creencia, o millor convicció íntima de que en cap altra població de la grandària de Besalú pod subsistir una entitat choral que mitjanament pugui interpretar el cant gregorià, no per manca de voluntat ni apituts, sinó per esser Besalú l'única població de Catalunya que am petit cens, pod fruir tots els dies de les belleses de la música gregoriana que paulatinament s'infiltra en el cor del poble i com persistent gota d'aigua en un cos dur fa mella en son esperit, aixecant-lo a Déu i posant-lo en condicions de capir bona part de les dolces melodíes, que sortides de llavis dels PP. benectins en forma de lloances al Sobirà de cels i terra, tenen la virtut de transportar-nos a les sublimes regions de l'art i la religió.

Sentada aquesta afirmació o creient-ho aixís i considerant un pecat de lesa cultura musical deixar passar tranquilament els anys, amb el còmode «dolce far niente», desperdiciant les

ensenyances donades diàriament pels PP. Benets de Sant Pere i de cap manera cegat per la vana il·lusió d'assolir un lloc preeminent ni sisquera mitjà dintre'ls molts orfeons fundats resentment amb el ressorgiment artístic musical de Catalunya, es per lo que jo, que pels meus afers era el menys indicat, vaig empendre la ruda tasca de fundar, ajudat d'alguns entusiastes i, dolorós es confessar-ho, combatut pels més, un nou Orfeó.

Rescent sa fundació, vingué la solemne i grandiosa festa de Sant Pere i amb ella la visita de l'Orfeó de Cassà de la Selva, pogueren escoltar les inexperimentades orelles de nostres conveïns les esplèndides i atrevides notes del Credo de la missa del Papa Marcel, sentiren bategar son cor baix les delicades estrofes del cel blau, sentiren aximateix les inspirades melodíes dels cants populars que trencaren per un moment la plàcida monotonia de les remors del poble i aquella gent verge de sensacions, vegé un món nou, sentiren, jo crec, la més grata i forta emoció de sa vida i aquell dia, de fet va nàixer nostre Orfeó, començà vida nova, esplèndida, animada per la sava que li deixaren mossèn Garcia amb els seus orfeonistes.

Els llegidors de SCHERZANDO... se faran càrreg de les dificultats am que hem topat al posar-nos enfront una munió de gent orfe de coneixements musicals i fins alguna volta'l descoratjament s'ens es apoderat, arribant quasi a considerar-nos fracassats; mes siguent l'entusiasme d'alguns i el desinteressat sacrifici de tots, al posar sa entera voluntat al servei de tan noble empresa, m'he cregut obligat a continuar la penosa tasca i avui me cab la satisfacció de tenir reunits am llaços de veritable germanor, elements heterogenis quins cors bateguen al ritme d'uns mateixos sentiments.

Què ens proposem? Fer obra positiva de atracció i carinyo, donar alicient al poble per expansionar-lo en les hores de descans, educar els sentiments i apartar-lo del vici, donar més esplendor a les funcions parroquials dintre la escassetat de recursos am que comptem encara actualment, i treballar més i més estudiant la música gregoriana sense oblidar per això la popular per a poguer algun dia tal volta no llunyà donar-la a conèixer an algun punt on per falta de medis, no han arribat encara sos suaus acords; i si ho logrem, considerem de sobres pagat nostre esforç i restarem tranquils per creure haurem complert nostre dever, bo i siguint treballant am fe i constancia, sacrifi-

cant-nos en ares de la cultura pel bé de nostra patria, per Déu i per l'art.

Sols me resta avui remerciar en nom propi i dels orfeonistes tots, a l'estimat mestre pare Maur, qui amb el carinyo que'l distingeix, si-guen solícit a aconsellar-nos i se mortifica donant-nos les lliçons que li solícitem, i atribuir tota an ell, la poca gloria que poguem conquerir algun dia.

RAMON VILARDELL

BARCELONA.—Encara que una mica tard no volem deixar des d'aquestes planes de tributar un calorós el·logi als notables concertistes Perelló, Marés i Vives.

Primerament a Berlín el dia 20 de novembre, el 28 del mateix a Brussel·les, el 1 de desembre a París i el 14 del present a Barcelona, el «trio» barceloní ha causat l'admiració i la joia dels oients.

Els periòdics de dites capitals han tingut unànims el·logis pels intel·ligents artistes, i no podien fer altra cosa, els qui com nosaltres han sentit als tres músics catalans interpretant Beethoven, Schumann i Dvorak.

En Perelló és al nostre criteri qui sobresurt. En Perelló toca i interpreta magistralment; en Perelló tocant l'Andante del Trio de Schumann va fer el prodigi de transportar-nos a llocs aont desapareixent violí i artista, nostres ànimes enteres se senten atretes per una dolça i amorosa veu. Oblidàrem sentint-lo, de qui era un violí i unes mans qui deien tan belles coses. Ens creierem estar sentint la solitaria cançó d'una ànima. No sabem si l'ànima de Schumann o la d'en Perelló. Les dugues a chor tal vegada? No ho sabem, sabem solament que Schumann escrigué i que en Perelló interpretà i que nosaltres ens commoguerem; i oblidàrem per uns moments les desgarradores proses de la vida... Beneïts moments.

Am quin agraiment recordem a Schumann! Am quin agraiment i admiració a en Perelló!

En Vives qui tantes vegades ha sigut admirat i alabat, mereix ara més que mai nostres fervents elogis. En Vives qui sempre ha sigut artista i pianista, es ara tan artista com sempre i més pianista que avans. Oh! l'admirable tècnica d'en Vives, acompanyada d'un gust i d'una delicadesa tan grans; com es deixava veure en els més petits detalls!

En Vives podria sens dubte presentar-se sol davant del públic amb la seguretat d'un èxit, però en Vives es, ademés de ses grans quali-

tats, modest, d'una modestia admirable, en qui com ell ha rebut tants aplaudiments.

En Marés, es un violoncel·lista concenciós i malgrat ser molt jove, té extensos coneixements musicals; es també molt artista i ha sigut unànimement elogiat.

No dubtem obtindrà èxit i fama qui com ell tan bé comença la carrera.

Mil enhorabones a tots.

A. B.

Associació Wagneriana.—En el saló de descans de la que serà «Sala Mozart» a Barcelona i a nom de la corporació esmentada, son fundador, en Joaquim Pena, donà una conferència pública desenrotllant el tema: «Criteri de l'Associació Wagneriana davant la representació de «Parcival».

Exposà en Pena que no anava pas a fer una crítica de l'obra recent posada a Barcelona, sinó que ella abarcava la de totes les que, sortint de Bayreuth, hauran vingut a esser més o menys especulació d'empresaris de teatres. Digué que tenim ja «Parcival» òpera, ben posat justament a lo que volia Wagner, qui arribà a edificar el seu per a no confondre'l amb els del genre aon ha vingut a parar. Digué que a casa nostra això s'agrava per l'ús de llengua estrangera, la qual, no essent fàcilment compresa, ve definitivament a caure sobre l'oient igual que si la lletra no existís. De lo qual ne deduí que una obra, amb la música i plàstica sola, queda reduïda a una pantomima, que es lo que hauran assolit els públics d'aquí i de Madrid.

El senyor Pena dedicà una part de la conferència a contestar l'article d'un wagnerià publicat en les planes d'un col·lega incitant-lo a que parlés. Digué per què no ho havia fet avans, i els descàrregs principals foren recordar de com havia la Wagneriana celebrat el centenari, qual sol fet, establint comparacions, era prou eloqüent; també perquè no's prengué com arma de combat en la circumstancia de anar-se a estrenar aquí, i, per fi, perquè prou se sabia i s'havia fet públic lo que la Wagneriana entenía per un «Parcival» veritable.

Explicà, aixís mateix, els treballs fets o l'intent d'associar-se am la Wagneriana de Madrid per a dur a terme la somniada estrena al Monasterio de Piedra on devia edificar-se expressès el teatre per aital feste. Projecte fracassat des d'un principi per mancamment dels d'allí. Com fracassà, també, la gestió portada a terme amb la Junta del Liceu per l'oposició d'un dels

seus vocals. Enumerà llavors les millores que deurien haver-se fet en el teatre per a deixar hàbil escenari, llum i orquestra, aixís com elements que haurien elegit i les dates especials de l'audició, descartant l'excentricitat de posar-se precisament a les onze de la nit, fet que ell cità com profanació.

Per fi, en Pena donà entendre que [«Parci- val» no devia haver-se mogut de Bayreuth fins que hagués trobat teatre a propòsit, i considerant-lo per no estrenat, girà sos ulls al Montserrat per a que sigui allí aon els veritables i purs amants de l'obra puguin, no gaire enllà, saludar-la.

La concurrència, que era nombrosa, aplaudí i felicità al conferenciant.

NOVES

El Quintet de l'«Academia Musical» ha donat am gran èxit quatre concerts a la societat «El Puerto» de Palamós. La revista «Marinada» d'aquella població i el semanari «Baix Empordà» dediquen encomiàstics el·logis als músics que componen aquesta entitat.

El nostre Teatre Principal, va de fracàs en fracàs mercès a les desatinades gestions de nostres regidors. En plena temporada de festes hem vist tancades les portes del nostre primer coliseu, constituint una vergonya pel concepte trist que mereix a la Societat d'Autors i Actors.

Sobre tan important assumpte cridem l'atenció al digne president de la comissió de Governació senyor Quintana per a que en benefici de tots estudiï la mellor manera de solucionar el conflicte i que sense mires partidistes que tant perjudiquen, procuri fer obra positiva, ja siga en un bon arrendament o bé cedir-lo a una entitat que mereixi confiança. Nosaltres no dubtem pas que'l senyor Quintana—del qui n'esperem molt-se preocuparà d'aquest assumpte que té més importància de la que'n realitat sembla, i entengui que nostres precs, són el reflexe de l'opinió de tot el poble, que exigeix una millora radical al nostre primer i abandonat Teatre.

S'ha constituït a Palamós una Academia de Música, que funciona baix la direcció dels senyors Castelló, Serradell, Muntaner (M. i J.) i Ferreriol. Se dedicarà a l'ensenyança de música comprenyent les assignatures següents: piano,

violí, viola, instruments de metall, harmonia i composició. Desitgem a la novella entitat un feliç acort en tan meritoria tasca, i vagi per als fundadors, nostra coral felicitació.

Es ja un fet la constitució definitiva del nou «Orfeó Aucellada» a Palamós, baix la direcció del nostre amic en Miquel Roger i Crosa.

En son període de formació ha donat ja proves de lo molt que pod esperar-se per al foment de la cultura musical d'aquella població.

El dia de la Puríssima, am motiu de la festa que dedica a la seva patrona, l'associació de les Filles de Maria de Palamós, se presentà per primera vegada al públic cantant les tres seccions l'inspirada Missa Pontificalis del cèlebre Perosi.

El públic quedà gratament sorprès al sentir els hermosos kyries cantats amb una justesa i afinació notables, que se conservaren en els demés passatges de la cèlebre Missa; i es manifestaren gran desitjos de poder fruir novament les belleses contingudes en l'obra de Perosi, desitjos que poderen satisfer els palamosins la diada de Nadal.

Unim la nostra felicitació a les moltes que ha rebut el naixent Orfeó, i l'encoratgem, encara que no ho necessita, a que treballi de ferm, a fi de que els entusiastes de la música, tinguin ocasió de satisfer els seus anhels.

Entre les obres que se proposa estudiar, podem mencionar la tan celebrada del mestre Nicolau «La mort de l'Escolà».

Secció Literaria

L'ACTUALITAT LITERARIA

L'«Antologia de Poetes Catalans d'ayui» i la seva modalitat gironina

RACIOSAMENT ofert pels editors hem rebut un exemplar de aquesta obra notable, apareguda rescentment a Barcelona i compilada pel jove poeta en Josep Massó i Ventós.

La finalitat de la mateixa es la de donar a conèixer l'estat actual de la Poesia Catalana, amb tota la diversitat de corrents i gustes que l'han informada a través de la seva

via ascensional i gloriosa de dia en dia. Aixís, conviuen en ses pàgines i en amigable estada, els poetes de les albors dels Jocs Florals i de la ja remota i hardida revifalla de catalanitat, amb tota la virolada i brillant imatgeria dels himnes de Patria i llibertat que la carateritzen; amb els de les posteriors generacions, molt més riques en cabals d'esperit i molt mellor orientades—segons llei d'evolució normal i continuada—cap a l'Ideal Poètic i cap a la sublimació i major poixança de l'estimadíssima llengua nostra; avalorades, àdhuc, amb la sorgença de poetes del temple d'un Maragall dolcíssim i com cap altre emotiu; d'un Apeles, mestre en tota llei de lirismes; d'un Costa i Llobera de posades homèriques; d'un Joan Alcover d'atíques cadències; d'un Guimerà formidable i agressiu; d'un Carner exquisit i pulcre, àrbitre de la forma i del bell dir; d'un Llorenç Riber quins versos tenen la mel i l'encís de les aigües de Castalia; d'un Alomar arrauxat i primorós artífex de lapidaries rimes; d'un Lòpez-Picó, poeta de les fondes psicologies de l'Amor i dels innombrables encants del Port i de les coses del Port, i d'un Bofill i Mates, d'una camperola distinció i d'una pròdiga natura de poeta, i d'altres encar, que s'acosten a la fontana pura del sentiment per a donar-nos després, de la llecor vital del somni—com a conhort necessari,—amb rims qui tenen retirança i que s'acosten a restablir el tracte feliç i anyorat, amb la gloriosa tradició dels nostres clàssics, des d'el diví Auzías fins a l'Aguiló i envall...

La sel·lecta d'autors, en aquesta obra nova de que mentem, està informada d'un sentit universal i, com a corolari, són diferents modalitats a apreciar en ella: aixís, hem escullit a tractar de la modalitat gironina—ben marcada—que té, i en aquest sentit van les nostres ratlles.

L'obra, acobla la labor dels poetes d'ara, dels vivents, i això ja destrueix l'incipient censura, nascuda per l'omissió dels Cerverí, Franquet, Artur Girbal i demés poetes nostres, que ja no són del temps, mes de l'Eternitat.

Els vivents, els d'avui, hi són compilats amb bona mostració de fruits de poesia, de sabor local algun.

Mes, hi devem mentar també, omissions ben lamentables, de varis d'ells, amb mèrits indiscutibles per a ser-hi inclosos per a mellor èxit del llibre i per a mellor completació de la modalitat gironina i que remarquem i que es un dels valors de l'obra. Aquestes omissions són les d'en Pere de Palol qui ens ha llegat una feina poètica filla d'un fort talent i d'una culta i envejable fantasía d'artista; de mossèn Francisco Viver, un veritable atormentat de l'Ideal, autor de poesies d'una es-

tranya vigoria i d'un nervosisme accentuat i penetrant com un acer; de mossèn Antoni Viver, el plàcid faulista que recordem amb l'anyor d'aquells feliços temps dels almanacs del «¡Cu-cut!» ont ell col·laborava amb una faula o més anyals, que ens feien igual delícia que les de l'Evelí Doria o d'en Jacinte Sala o del nostre Riera i Bertrán; la d'en Josep Tharrats, més bon retòric que poeta, autor de sonets ben tallats i de notoria inspiració, anc que d'un fort regust a d'Annunzio; i la d'en Eduard Girbal Jaume, jove mestre en «Gai Saber», meritíssim home de lletres.

Es d'esperar que a l'edició propera d'aquest llibre, el destre compilador hi esmenarà son descuit, bon xic imperdonable.—Altres lleugeres omissions hem cullit a través de les pàgines del llibre, que, per tal que no s'adiuen amb l'objecte d'aquestes ratlles, passem per alt, després d'insinuar-les lleugerament.—

L'esperit de Girona, aquest esperit que es nostre mellor tresor, per tal que té fort regust d'Immortalitat; aquest esperit que, com deia'l pulcre poeta i amic nostre mossèn Vicens Piera (1), guarda una pluralitat d'encants corprenedors i ha rebut la consagració plenaria dels capdavanters de la Catalunya renaixementista—Maragall, Rusiñol, Ors, Costa i Llobera, Carner, Casellas i altres—, de bell nou acaba de rebre altra consagració eloqüent amb aquest llibre, i això ens es motiu justíssim d'alegría i ens en gaudim de grat com a enamorats que som de la tradició gloriosa de la ciutat nostra i del seu fort esperit de poesia i bellesa que informa els nostres cants i les mel·lors de les nostres rimes.

Figuren en el llibre, en Laureà Dalmau, en Miquel de Palol, en Rafel Masó, en Joaquim Riera, en Riera i Bertrán i en Lluís G. Pla.

Es nostre desig que l'obra sia coneguda pels nostres llegidors ben segurs que'ls ha de fer dir comentaris d'elogi.

X.

(1) Pròleg del llibre de versos d'en Lluís G. Pla, «Athenea».

Notes i comentaris

En breu se posarà a la venda un llibre de «Proses» del nostre estimat amic i company en Joaquim Pla. Nostre amic ha reunides en un elegant tomet, editat amb la cura que acredita als estampers gironins senyors Dalmau Carles & C^a, una serie d'impresions i notes de les albors de la

seva vida literaria. La majoria dels capítols de l'obra veieren la llum a les pàgines de «Joventut» per aquell temps tempestejat de la poixança del ruralisme en les lletres, que acompanyà l'aparició de «Solitut» de la Víctor Català.

Aixís, doncs, el llibre porta una forta sabor anecdòtica que'l fa estimable, a més del valor dels treballs que conté, coneguts per nosaltres en sa majoria.

Ens fem propòsit de reproduir en el nostre número de Janer, algun dels treballs que integren el volum.

Felicitem al nostre amic per haver-se decidit a pagar, d'una manera tal, el seu tribut a les lletres. Siga enhorabona.

✧ També nostre exquisit poeta i molt car amic en Miquel de Palol, té a les premses un llibre de sonets.

Un llibre de sonets d'en Palol, té la virtut de fer venir salivera als amadors de lo exquisit, i es per això que hem de fer vots, per a que vinga aviat a nostres mans i a les de tot llegidor, aquesta ofrena del bon ví de Poesía que en Palol, calladament, ens prepara...

✧ En Morera i Galicia, el traductor de Shakespeare, ha publicat una nova col·lecció de sonets del gran poeta anglès, traduïts a la nostra

llengua. El llibre ont hi són continguts, l'ha impres l'Oliva, qui es el mellor obrer català de les arts gràfiques.

«Sel·lecta de Sonets de Shakespeare» tindrà, sens dubte, l'èxit que's mereix una labor exquisida de poesia feta amb amor i enginy preclar.

Nostre mellor elogi per al poeta Morera.

✧ Rubén Darío, el gran cantor de Mitre i de les pompes orientals i de la Mallorca daurada, ha prés amor a Barcelona.

S'admirà, el poeta, de la calma amiga de la capital mediterrània i digué les seves fervors per a viure una vida quieta i dolça en un dels clars refugis de Vallcarca o Vallvidrera...

I es que'l cel i el mar i l'ambient i la terra nostra, són fets aposta per a desvetllar els somnis dels poetes que venen d'altres terres...

✧ Nostre amic i col·laborador, el poeta Joan M.ª Feixas, deambula ara, entre nosaltres, amb son nou i virolat uniforme d'Infant.

Emperò de guerrer no té cap aire...

I aquells seus ulls, en lloc d'esser avui brillants i com aguerrits, de veure l'esclat de les armes fulgurantes, són dolços com sempre, amb l'etern anyor de les montanyes i dels horitzons sens fita i dels llacs d'ensomni, d'ont l'amic n'ha tret la claror blavosa del seu miratge placèvol...

VALLFOGONA

Y LUGARES QUE COMPOÑIAN SU ANTIGUA BARONÍA

Por Francisco Monsalvatje Fossas

(Continuación)

El primer documento que hemos visto citado el castillo de Milany, es en una escritura de donación hecha por el levita Mirón al monasterio de San Juan las Abadesas, de fecha 8 de las calendas de Mayo del año 962, del alodio de Forestes, situado en el valle de Vallfogona, y que lindaba *cum rigato qui descurrit de castro Melango*.

Perteneció siempre, la alta soberanía, a los Condes de Besalú, como nos lo comprueba el testamento sacramental del conde Bernardo Tallaferro, él que lo lega a su hijo y sucesor en el condado, Guillermo; y éste, lo cede en prenda al conde de Barcelona Ramón Berenguer, al tratar su casamiento con doña Lucía de la Marca, cuñada del mencionado conde. Pasó después a los Vizcondes de Bas. En el juramento de fidelidad prestado por Uzalardo, vizconde de Bas, a Berenguer, abad de San Juan las Abadesas, dice: *et ipsicum castrum de Malan quando Comes de Bisulduno postat en guerra e mo mandara a tu lliurarei...* Como prueba también lo que dejamos manifestado las prestaciones de fidelidad i homenaje hechas, en el año 1127, por Guillermo Ramón, al Conde de Barcelona; por Sibilía, en

el año 1278, al rey Don Pedro; por Dalmacio de Palol, en 1280, al rey de Aragón, y por Poncio, conde de Ampurias y vizconde de Bas, en 1286.

Con las noticias de sus señores seguiremos la historia de este castillo, el que aún se hallaba en pie de guerra en el año 1470 que fué tomado por Francisco de Verntallat, caudillo de los oprimidos remensas.

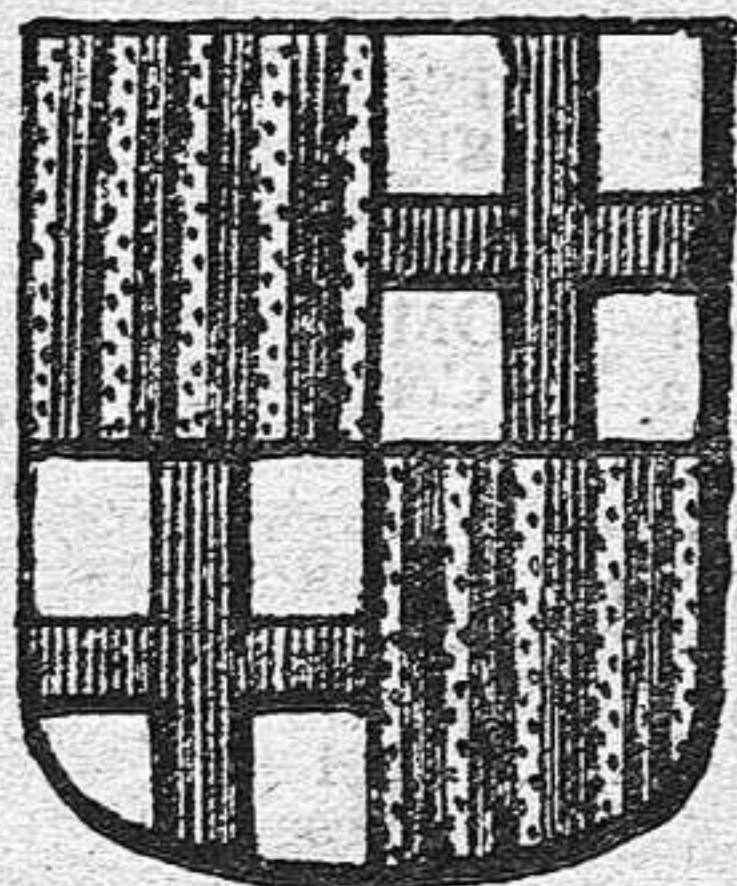
Señores del Castillo de Milany

BERNARDO DE MILANY

(1017)

Firma, junto con los demás nobles del condado de Besalú, la escritura de dotación del obispado de Besalú por el conde Bernardo Tallaferro, del año 1017. Fué éste de corta duración, pues como en la demarcación de dicho obispado estaban comprendidas muchas iglesias que, aunque del condado, pertenecían a las diócesis de Gerona y Vich; pues de este último obispado se le agregaban todas las comprendidas en los valles de Vallfogona, Ripoll y San Juan de las Abadesas, los prebostes de las mismas sostuvieron sus derechos, y muerto el conde Bernardo su fundador, el mismo Papa Gregorio VIII, en 1020, trasladó la Sede a San Juan de las Abadesas, formando la nueva diócesis con las iglesias y territorios dependientes de la abadía, elevando a catedral la iglesia de San Juan, hasta que su obispo Wifre-

dro, hijo de los condes de Besalú, fué trasladado a la Silla de Carcasona, en el año 1030.

ESCUDO DE LOS CONDES DE BESALÚ

Garma, en su *Adarga Catalana*, al describir el escudo de los Condes de Besalú, dice:

«Besalú, uno de los nueve condados antiguos de Cataluña, trahe *Quartelado* 1. y 4. de oro, quatro palos de gules; 2. y 3. de plata, una cruz de gules.»

BERNARDO ISARNO

(1053-1054)

En el convenio celebrado entre el conde de Barcelona Ramón Berenguer y Guillermo, conde de Besalú, en los años 1053 o 1054, con el cual el de Besalú prometió al de Barcelona casarse con su cuñada doña Lucía de la Marca, hermana de su esposa la condesa doña Almodis, ofreciendo darle en dote toda la tierra comprendida entre el Llobregat y Coldecanas, señalaba en prenda de su palabra los castillos de Portella y este de Milany con Bernardo Isarno y su hijo Udalardo.

UDALARDO DE MILANY

(1055-1083)

Era hijo de Bernardo Isarno y de Amaltrudis. En el año 1076, presta homenaje por el castillo de Milany al conde de Barcelona Ramón Berenguer y a su esposa Almodis.

RAIMUNDO PONCIO DE MILANY

(1111-1128)

A 15 de las calendas de Enero del año 1111, celebra un convenio con Bernardo, conde de Besalú, sobre el honor de Gauberto de Crexell y su castillo.

Ermesendis, vizcondesa de Bas, lo nombró ejecutor testamentario en su testamento otorgado a 3 de las calendas de Mayo del año 1119.

Celebra un convenio, junto con sus hijos Guillermo Raimundo y Dalmacio Poncio, con Raimundo Arnaldo de Sponellá, referente al castillo de Crexell.

En el año 1123 celebró, junto con su esposa Arsendis y sus hijos Guillermo Raimundo y Dalmacio Poncio, dos argas concordias con Uzalardo, vizconde de Bas, y el abad de San Juan las Abadesas, referente a lo que tenían que percibir unos y otros en el término del castillo de Milany (1).

Junto con su esposa Arsendis, Guillermo Poncio su hermano, y sus hijos Guillermo y Dalmacio, hace donación

al monasterio de San Juan las Abadesas, a 10 de las calendas de Agosto del año 1128, de un alodio situado en la castellanía del castillo de Milany (1).

GUILLERMO RAIMUNDO DE MILANY

(1135-1150)

Guillermo Raimundo era hijo de Raimundo Poncio de Milany y de su esposa Arsendis.

Suscribe la escritura de promesa hecha por el conde de Barcelona Ramón Berenguer, al monasterio de San Juan de las Abadesas, de cumplir lo ordenado por el Papa Pascual II, de fecha 14 de las calendas de Febrero del año 1135.

A 12 de las calendas de Julio del año 1138, firma una escritura de oblación al monasterio de San Juan las Abadesas; suscribe, a 16 de las calendas de Mayo del año 1141, la donación al monasterio de Santa María de Ripoll por el conde de Barcelona Ramón Berenguer, de un importante alodio situado en la parroquia de Santa Cecilia de Molló; a 3 de las nonas de Mayo del año 1142, firma igualmente los privilegios concedidos al monasterio de Santa María de Ridaura por Beatriz, vizcondesa de Bas, y sus hijos Poncio y Raimundo; y, en el año 1150, en su presencia y la de Poncio de Cervera, vizconde de Bas; de Pedro de Milany, y otros, Arnaldo de Catllar lega al monasterio de Camprodón el alodio de San Pedro de Catllar, que injustamente retenía.

PEDRO DE MILANY

(1154-1175)

Probable fuera que Guillermo Raimundo de Milany, muriese sin dejar sucesión, y heredase el castillo de Milany el hijo de su hermano Dalmacio, al que vemos intervenir ya en escrituras de los años 1137 y 1140.

Suscribe la escritura de remisión de ciertas prestaciones, otorgando a 19 de Noviembre del año 1154, por doña Almodis, vizcondesa de Bas, a favor de los habitantes de la parroquia de San Julián de Vallfogona.

Celebra un convenio, a 12 de las calendas de Enero del año 1168, con Arnaldo de Salas, sobre honores de las parroquias de San Martín de Ogasa y San Esteban de Pardinias.

El vizconde Hugo de Bas, en su testamento del año 1175, le nombra ejecutor testamentario.

RAIMUNDO DE MILANY

(1176-1242)

Suscribe a 3 de las calendas de Octubre del año 1176, la donación hecha por Hugo, vizconde de Bas, al priorato de San Cornelio y Santa Magdalena del Mont, situado en el término de San Privat. A 7 de los idus de Septiembre del año 1200, Arnaldo de Estela cede a la iglesia de San Quintín de Bas, todos los derechos que tenía, por donación de Raimundo de Milany, en las condaminas próximas a la mencionada iglesia.

Vivía aún en el año 1242, en el que celebra una concordia con Ramón de Besora.

(1) Col. Dipl. Cond. de Besalú, doc. n.º MMCCXXV y sig.

(1) Col. Dipl. Cond. de Besalú, doc. n.º MMCCXXXIII.

INDEX PER SUMARIS

ANY IV

NOMBRE 1. — MUSICAL: Als nostres llegidors, per La Redacció — Parlem de música religiosa?, per Miquel Rué, pvre. — El sentit rítmic musical i la Gimnàstica rítmica, per N. Masó i Valentí. — Uns exàmens, per B. — De Concerts, per D. — Noves musicals. **LITERARI:** Impromptus, per C. Rahola. — Madrigal, per Josep Tharrats — Balada, per Epicur. — Fragments, per Lluís G. Pla.

NOMBRE 2. — MUSICAL: Les festes majors, per J. B. Espadaler. — Tercer Congrés Nacional de música sagrada, per Miquel Rué, pvre. — Benvinguda, per J. G. — Correspon-

dència: Catalunya. Extranjer. — Noves. — **LITERARI:** Nota viatge, per Prudenci Bertrana — Sonets, per L. Dalmau. — Bíbliques, per Xavier Monsalvatje.

NOMBRE 3. — MUSICAL: Nota, per La Redacció. — Tercer Congrés Nacional de Música Sagrada, per Miquel Rué, pvre. — Un Organista, per J. M.ª Roquet, pvre. — Contestant a «Baix-Empordà», per Josep Grahit. — Correspondència. — Noves. — **LITERARI:** El progrés de Vilallops, per Joan Viñas — La fresca rialla, per Xavier Carbó i Maimí. — Noves.

NOMBRE 4. — MUSICAL: Juli

Massenet, per S. Poirson. — Tercer Congrés Nacional de Música Sagrada, per Miquel Rué, pvre. — L'interpretació pianística: «Tempo Rubato», per Eduard L. Chávarri. — De Teatre: Opinions. — Plana de Concerts, per S. — En Malats es mort! — Correspondència: Catalunya Extranjer. — Noves. — **LITERARI:** Llibres rebuts: «Athenea», per Miquel de Palol. — Noves.

NOMBRE 5. — MUSICAL: Concert Valls-Vives, per S. — Tercer Congrés Nacional de Música Sagrada, per Miquel Rué, pvre. — Elogi del violoncel, per R. Masó i Valentí. — Entorn del «Parcifal», per X. — Noves. —

LITERARI: Pàgina simfònica, per Miquel Roger. — Tarongina..., per Joan M.ª Feixas. — Noves.

NOMBRE 6. — MUSICAL: Tercer Congrés Nacional de Música Sagrada, per Miquel Rué, pvre. — De Teatre, per Josep Grahit. — L'Orfeó Catalunya, per M. R. — Plana de concerts, per T. Sobrequés i X. C. M. — Correspondència. — Noves. — Publicacions rebudes. — **LITERARI:** Una nova temptativa de cultura a Girona, per Lluís G. Pla — Medea, per Xavier Carbó i Maimí. — Exposició N. Teixidor, per C. — Noves.

ANY V

NOMBRE 7-8. — La Redacció. — Tomàs Sobrequés. — Com se fa Art?, per Miquel Rué, pvre. — Salutació, per Joan B. Torroella. — Schumann i la música sagrada, per Joan M.ª Roquet, pvre. — El Mestre i els cantors de l'«Orfeó Catalunya», per X. Monsalvatje. — Un Orfeó model, per Josep M.ª Padró, pvre. — Als admiradors de l'«Orfeó Catalunya», per Martí Mir, pvre. — Actuenos, per Frederic Trigás, pvre. — Sonets a l'«Orfeó Catalunya», per Xavier Carbó i Maimí. — Primer ressó, per Josep Grahit. — Joan Viñas. — Concert de l'«Orfeó Catalunya», per X. C. — A l'«Orfeó Catalunya», per A. Juncà. — Lleó Audouard. — El «Orfeó Catalunya», y su Director, per N. Otaño, S. J. — La Gimnàstica Rítmica, per Narcís Masó i Valentí. — La vostra cançó, per Joan M.ª Feixas. — Noves. — Publicacions rebudes. — **GRAVATS:** Concert de l'«Orfeó Catalunya» en el Palau de la Música Catalana. — Mossèn Gabriel García, director de l'«Orfeó Catalunya» — R. P. Nemesio Otaño, S. J., autor de la conferència sobre «Música Litúrgica Moderna». — Senyera i Mestre i Maestres de l'«Orfeó Catalunya».

NOMBRE 9. — Els PP. Gregori Suñol i Maur Sablayrolles de l'Ordre de Sant Benet, per Miquel Rué, pvre. — Noble Apostolat, per Gregori M.ª Suñol, O. S. B. — Caràcter artístic i popular del cant gregorià, per Dom Maur Sablayrolles, O. S. B. — Una carta den Lluís Millet. — Als compositors de sardanes, per Jau-

me Bosacoma. — El concert de l'«Orfeó», per A. Burgas. — En defensa del nostre Teatre, per M. — Correspondència: Barcelona: Ignatz Waghaltet, per Adonis. Tarrassa: Concerts de Quaresma, per N. La Bisbal, per B. — Noves. Publicacions rebudes. — **GRAVATS:** Excm. i Ilm. Sr. Dr. D. Francisco de Pol i Baralt. — P. Gregori M.ª Suñol. — Mn. Gabriel García. — Fragment d'«Adoració».

NOMBRE 10. — Un deute de Barcelona: El monument a Ricard Wagner, per Josep Tharrats. — Més sobre Teatre, per T. Sobrequés. — Concert de l'«Orfeó», per A. Burgas. Festivals wagnerians. — Correspondència: Madrid. La Junquera Banyoles Estranger: Gènova. Torin. Paris. — Noves. — Curiositats. — Publicacions rebudes i Bibliografia

NOMBRE 11-12. — Petites notes biogràfiques sobre la vida de Ricard Wagner, per Narcís Masó i Valentí. — Opinions dels nostres mestres: Antón Juncà. — Correspondència: Barcelona. Santa Coloma de Farnés. — Noves. — Publicacions rebudes i Bibliografia. — **SECCIÓ LITERÀRIA:** Poemes de tarde, per Miquel de Palol. — **GRAVAT:** Quintet de l'Academia Musical Gerundense

NOMBRE 13. — MUSICAL: Recullint una herència, per la Redacció. — Expansions: Sobres el plaer d'escoltar música, per F. Lliurat. — Inauguració de «Athenea». — Uns examens, per E. Sánchez. — Correspondència: Palamós. Barcelona. París. — Noves. — Publicacions

rebudes i Bibliografia. — **LITERARI:** A la da la, per Joan Rodó. — Vallfogona y lugares que componían su antigua baronía, per Francisco Monsalvatje Fossas. — Mig-jorn (de Leconte de Lisle), per Xavier Carbó i Maimí. — Conte boemi, per Jean Lorrain. — El mestre Llongueras a Girona. — Notes i comentaris.

NOMBRE 14. — MUSICAL: El conreu de la música religiosa en plenes vacances d'estiu, per Miquel Rué, pvre. — La Gimnàstica Rítmica: L'acció pedagògica de la Gimnàstica Rítmica, per Narcís Masó i Valentí. — Administradors i administrats, per E. Sánchez Martínez. — La Gimnàstica Rítmica a Girona, per N. — Recital de piano M. Candalaria Bassols, per S. — Correspondència. — Noves. — Publicacions rebudes i Bibliografia. — **LITERARI:** Del camí, per Joaquim Pla. — Vallfogona y lugares que componían su antigua, per Francisco Monsalvatje Fossas.

NOMBRE 15. — MUSICAL: Nostres figures gregorianistes, per G. García, pvre. — El cant de l'Església per al poble, per Gregori M.ª Suñol, O. S. B. — El caràcter artístic i popular del cant gregorià provat pels fets, per Dom Maur Sablayrolles, O. S. B. — Quadrets musica's d'estiu, per Miquel Rué, pvre. — Administradors i administrats, per E. Sánchez Martínez. — El teatre de Girona en ridícol, per Josep Tharrats. — Correspondència. — Noves. — Publicacions rebudes. — **LITERARI:** Vallfogona y lugares que componían su an-

tigua baronía, per Francisco Monsalvatje Fossas.

NOMBRE 16-17. — MUSICAL: El teatre de Girona orfe de valor artístic, per Josep Tharrats. — Com deu escoltar-se la música, per Belval. — Un any després del Congrés musical de Barcelona, per Miquel Rué, pvre. — Mossèn Joan M.ª Roquet, per G. — Una conferència del Dr. Diego Ruiz. — Festes a «Athenea», per J. T. i per X. — Correspondència. — Noves. — Publicacions rebudes i Bibliografia. — **LITERARI:** Sonata capvespral, per Joan B. Torroella. Paemes de tarde, per Miquel de Palol. — Els nostres Jocs Florals. — Notes i comentaris. — Vallfogona y lugares que componían su antigua baronía, per Francisco Monsalvatje Fossas. — **GRAVATS:** Senyoreta Agna March. — Excursió a Montserrat de les Comissions del Congrés musical de Barcelona. — Mossèn Joan M.ª Roquet. — San Julián de Vallfogona. — Ntra. Sra. de la Salut. — Ntra. Sra. del Pòpulo.

NOMBRE 18. — MUSICAL: El cant popular rel·ligiós, per Miquel Rué, pvre. — Chorals de Bach, per V. Piera, pvre. — Concert Benages d'Arís, per Sobrequés. — Festa de la Música Catalana. — Certàmen musical-literari. — Correspondència. Noves. — **LITERARI:** L'actualitat literària: L'«Antologia de Poetes Catalans de avui» i la seva modalitat gironina, per X. — Notes i comentaris. — Vallfogona y lugares que componían su antigua baronía, per Francisco Monsalvatje Fossas.